

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **V. K.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. ZZC Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2015, č. j. OAM-12/LE-BE02-LE22-2015, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Maroši Matiaškovi, LL. M., se přiznává odměna ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 17. 4. 2015, č. j. OAM-12/LE-BE02-LE22-2015, rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, §13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu.

V doplnění žaloby namítl, že správní orgán nezjistil skutkový stav ohledně jeho zdravotního stavu způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu, a proto dospěl k nesprávnému závěru, že neexistuje důvod pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Poukázal na nekorektní vedení pohovoru v řízení o mezinárodní ochraně, ve kterém kvůli jazykovým potížím nemohl přesně uvést povahu své nemoci, což způsobilo nedostatečné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že trpí vrozenou vadou ochrnutí pravé dolní končetiny, jež je téměř paralyzována a způsobuje mu omezení v běžném životě. Tato vrozená vada je viditelná navenek a omezuje jej v pohybu. Potřebuje složitou ortopedickou operaci, která na Ukrajině není dostupná, a tudíž nikdy nebyla provedena. Žalobci nebyla na Ukrajině poskytnuta náležitá zdravotní péče a nebyly mu přiznány ani žádné sociální dávky spojené s omezenou možností pohybu. Uvedl, že neměl u pohovoru tlumočníka, neboť od roku 1999 žije v České republice a domníval se, že mluví dostatečně dobře česky a nebude mít u pohovoru problém se vyjadřovat a porozumět obsahu pohovoru. U pohovoru se ale ukázalo, že správní orgán neporozuměl jeho vyjádření ohledně zdravotního stavu, neboť jeho výrok „vrozená vada ochrnutí pravé dolní končetiny“ zapsal v rozhodnutí jako „že má pouze jednu nohu kratší“. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením správního orgánu, že „neměl problémy s úřady ani jinými státními orgány“, neboť mu byla odmítnuta zdravotní péče i invalidní důchod, a záhadně se ztratila jeho zdravotní dokumentace. Všechny tyto informace u pohovoru uvedl. Jde o zjevné nedorozumění z důvodu nedostatku tlumočení. Z pohledu udělení humanitárního azylu je ale rozdíl mezi tvrzením žalobce a zaprotokolovaným zněním zásadní rozdíl, zejména co se týče rozsahu postižení dolní končetiny. Rovněž namítl, že správní orgán nejenom bagatelizoval jeho tvrzení ohledně zdravotního stavu, ale neobstaral si ani žádné jiné důkazy, např. odborné lékařské vyšetření, jež by podložily nebo vyvrátily tvrzení žalobce.

Žalobce dále namítl, že žalovaný použil při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině zprávy, jež byly v době rozhodování o žádosti žalobce již zastaralé a neaktuální. Správní orgán odkazuje na informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014, a č. j. 110105/2014-LPTP z 1. 8. 2014, z nichž první dvě byly v čase rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu již téměř rok staré. Jedinou relativně aktuální zprávou o bezpečnostní situaci na Ukrajině je zpráva UNHCR z 15. 1. 2015, jež ale pojednává spíše o situaci na východě země a situaci vnitřně přesídlených osob. Žalobce má za to, že v zemi původu probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, ačkoli podle názoru správního orgánu boje probíhají jen v části zemi původu.

Žalobce dále uvedl, že rozhodnutím o neudělení mezinárodní ochrany, došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života v rozporu s článkem 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jelikož má v ČR jednak bratra a jednak všechny další známé. Uvedl, že má v České republice veškerý osobní život, na Ukrajině již kromě matky nikoho nemá a případné nucené vycestování z území by pro něj znamenalo vážné narušení jeho života, přičemž na území ČR se realizuje jeho veškerý rodinný a společenský život.

Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval i možností udělení humanitárního azylu žalobci, avšak neshledal pro jeho udělení opodstatnění, neboť žalobce v průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti neuváděl. Vrozená vada pravé dolní končetiny nikterak žalobce neohrožuje na jeho životě, dokonce pracoval v restauracích a na stavbách, z čehož nevyplývá, že by jej tato vada omezovala. Proto i vyžadování dalších lékařských zpráv je nadbytečné a neekonomické. Sám žalobce v průběhu řízení sdělil, že jeho zdravotní stav je dobrý, normálně může žít a fungovat, není potřeba žádná léčba. Kvalitativně nižší úroveň lékařské péče na Ukrajině není důvodem pro přiznání určité formy MO na území ČR. Žalobce rovněž požadoval, aby bylo správní řízení vedeno v českém jazyce, na dotazy odpovídal logicky, tudíž jim porozuměl a všechny protokoly podepsal jako správné, bez připomínek. V případě žalobce žalovaný neporušil ani zmiňovaný čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobce zde nerealizuje rodinný život, je svobodný, bezdětný, naopak na Ukrajině žije jeho matka, v ČR má pouze zletilého bratra. Smyslem azylové procedury není legalizace pobytu na území ČR či úprava rodinných či obdobných vazeb. Co se týče vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině, před odchodem ze země původu žalobce žil na Zakarpatské Ukrajině, která se nachází v západní části země, kde však ani v měsíci červnu 2015 žádný ozbrojený konflikt neprobíhá, proto i hrozba vážné újmy byla posouzena zcela vyčerpávajícím způsobem - jiné důvody ohrožení vážnou újmou v průběhu správního řízení žalobce neuváděl. Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 21. 1. 2015 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), ve které uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného vyznání a že on sám, ani nikdo z jeho rodiny není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Vojenskou službu nevykonával ze zdravotních důvodů. Dosáhl středoškolského vzdělání, v České republice (dále jen ČR) vykonával různé práce, např. v restauraci a potom na stavbách. Ukrajinu opustil v roce 1999, kdy odjel do ČR za prací. Do odjezdu z vlasti žil v Zakarpatské oblasti. Uvedl, že v ČR má trvalý pobyt jeho bratr V. K. Žádá o mezinárodní ochranu v ČR, protože na Ukrajině není práce, matka má malý důchod, on by měl mít nárok na důchod ze zdravotních důvodů, ale na Ukrajině mu jej nepřiznali. Dodal, že by na Ukrajině mohl bydlet u své matky. ČR je jeho cílovou zemí a chtěl by si zde vydělat, neboť jsou zde lepší podmínky. Na dotaz, zda se v případě návratu na Ukrajinu něčeho obává, odpověděl, že neví, a dodal, že se do vlasti nechce vrátit. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Ve vlastnoručním prohlášení zopakoval, že žádá o azyl, protože jeho matka má malý důchod, na Ukrajině není práce, on měl dostávat důchod, ale ten mu odmítli.

V průběhu pohovoru k žádosti (vedeném na jeho žádost v českém jazyce) uvedl, že naposledy byl hlášen na Ukrajině v obci N. D. v Zakarpatské oblasti, kde bydlel v rodinném domě s rodiči. V roce 1999 odjel z Ukrajiny za prací na cestovní pas a pozvání. Asi po 3 měsících se vrátil na Ukrajinu, kde si vyřídil pracovní vízum a znovu přijel do ČR. Uvedl, že by na Ukrajině mohl žít u své matky, se kterou je v kontaktu. Z vlasti odjel za prací a chtěl se v ČR usadit, pracovat a mít legální pobyt. Naposledy žil u bratra na adrese x, kde ale hlášený nebyl. Cestovní pas ztratil v roce 2010 nebo 2011. Uvedl, že jednou byl na zastupitelském úřadě Ukrajiny v ČR, kde mu sdělili, že pokud má platné vízum, měl by odjet na Ukrajinu a udělat si pas tam, což nestihl. Potom, co mu bylo uloženo první a druhé správní vyhoštění, tak v ČR vždy zůstal a nevycestoval, protože by na Ukrajině nesehnal práci a v roce 2014 již byla

ve vlasti špatná situace. Uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu v ČR, protože matka pobírá malý důchod, a když si tu vydělá, tak jí bude posílat peníze. V případě návratu do vlasti se obává celkově špatné situace. Měl dostat důchod kvůli problémům s nohou, ale nic nedostal. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. K problému s nohou uvedl, že má pouze jednu nohu kratší a zatím není potřeba žádné léčby.

Dne 17. 4. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se při posuzování možnosti udělení humanitárního azylu zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a jeho zdravotní stav je dle jeho vlastních prohlášení dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ke svému zdravotnímu stavu totiž uvedl pouze to, že má jednu nohu kratší, což jej však nijak neomezuje a nevyžaduje naprosto žádnou péči. Ani existenci rodinných vazeb na území ČR nelze v souladu s ustáleným názorem Nejvyššího správního soudu považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů, a to tím spíše, že se jedná o bratra žadatele.

Dále uvedl, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace skutečně panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Konkrétně se jedná o ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny při hranicích s Ruskem. Ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Žalobce pochází ze západní části země, ze Zakarpatské oblasti, která je velmi vzdálená od ozbrojených střetů a bezpečnostní situace se tu nijak nezměnila, je zde hlášený k trvalému pobytu a může bydlet v rodinném domě své matky. Tohoto regionu se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože **doposud** nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 21. 1. 2015, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního)

nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 správního řádu a § 12, §13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu, tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Soud nesouhlasí ani s námitkou žalobce, že žalovaný vycházel z neaktuálních podkladů. V obecné rovině není na překážku použití starších zpráv ze země původu, pokud se situace v dané zemi podstatně nezměnila. V projednávané věci je soudu známo z veřejně dostupných zdrojů, že základní informace potřebné k posouzení žádosti žalobce uvedené ve zprávách shromážděných žalovaným (lokalizace konfliktu na jih a jihovýchod Ukrajiny, klidná situace na západě země) jsou stále aktuální a žalobce jejich použitelnost nijak věcně nezpochybnil.

Žalobce rovněž uvedl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, jelikož mu hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Tato námitka není důvodná.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu*“. Toto ustanovení transponuje do českého právního řádu ustanovení čl. 15 písm. c) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), podle kterého „*Vážnou újmu se rozumí vážné a individuální ohrožení života nebo nedotknutelnosti*

civilisty v důsledku svévolného násilí během mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu“.

V rozsudku ze dne 17. 2. 2009, sp. zn. C-465/07, uvedl Evropský soudní dvůr (dále jen „ESD“), že *„čím více je žadatel případně schopen prokázat, že je specificky dotčen z důvodu skutečností vlastních jeho osobní situaci, tím nižší míra svévolného násilí bude požadována pro to, aby mohl mít nárok na podpůrnou ochranu“.*

Z rozsudku ESD tak lze pro výklad čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice [a tím i § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu] dovodit koncept, který zahraniční odborná literatura označuje jako „sliding scale“. Jinak řečeno, pokud předmětné území není ve stavu tzv. totálního konfliktu (tedy konfliktu, který zahrnuje celé území a vyznačuje se vysokou intenzitou ohrožení pro všechny civilisty nacházející se v daném teritoriu), je pro přiznání doplňkové ochrany zapotřebí prokázat určitou míru specifického dotčení, vyplývajícího z osobních charakteristik a situace žadatele, přičemž tato míra individualizace musí být tím větší, čím nižší je rozsah a intenzita probíhajícího konfliktu.

Poté, co soud aplikoval výše zmíněný koncept na situaci žalobce, dospěl k závěru, že mu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí. Ze zpráv shromážděných žalovaným i z veřejně dostupných informací je nepochybné, že se Ukrajina ve stavu totálního konfliktu nenachází. K ozbrojeným střetům vyznačujícím se značným rizikem pro civilní obyvatelstvo dochází pouze na menší části území (Doněcká a Luhanská oblast), navíc značně vzdáleného od bydliště žalobce a jeho rodiny. Situace na západě Ukrajiny je dle dostupných informací bezpečná. Jelikož se tedy Ukrajina nenachází ve stavu totálního konfliktu, musel by žalobce prokázat, že je probíhajícím konfliktem „specificky dotčen“ – tedy, že hrozí ohrožení jeho života či důstojnosti ve větší míře, než ostatním obyvatelům dotčené oblasti. Žalobce však žádné takové skutečnosti v průběhu správního ani soudního řízení neuvedl a soud tak uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud dospěl k závěru, že žalobci vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu nehrozí.

Jako důvodnou neshledal soud ani námitku, že žalobci hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tedy že by jeho vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Soud totiž konstatuje, že žalobce na území ČR má pouze svého bratra, naopak jeho matka žije na Ukrajině. Žalobce v průběhu správního ani soudního řízení neuvedl, žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že návratem na Ukrajinu dojde k takovému narušení jeho soukromého a rodinného života, které by bylo relevantní z hlediska čl. 8 Úmluvy. Soud zároveň zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a má-li žalobce zájem na území ČR dále žít (což je dle jeho vyjádření ve správním řízení skutečným důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu), musí postupovat standardní cestou zákona o pobytu cizinců.

Úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce je dobrý, existence rodinných vazeb žalobce na území České republiky nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele. Tuto úvahu považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu a ztotožňuje se s ní. V žádném případě nelze přisvědčit tvrzení žalobce o jeho špatném zdravotním stavu, jelikož toto tvrzení je v příkrém rozporu s jeho výpovědi ve správním řízení, kde uvedl: *„Můj zdravotní stav je dobrý. Co se týče mé nohy, nejde o akutní problémy,*

normálně mohu žít a fungovat. Jde o vrozenou vadu, kdy noha roste, ale nesílí, je slabší než druhá. Mám nohu o trochu kratší, ale jinak bez problémů. Zatím není potřeba žádná léčba“. Žalobce sám tedy vyloučil, že by jej jeho zdravotní obtíže jakkoliv omezovaly v běžném životě (čemuž nasvědčuje i skutečnost, že v ČR pracoval na stavbách) a uvedl, že jeho stav nevyžaduje žádnou léčbu. Tvrzení uvedené v žalobě, že potřebuje ortopedický zákrok, který není na Ukrajině dostupný, proto pokládá soud za nevěrohodné. Soud zároveň odmítá argumentaci, že jeho výpověď před správním orgánem byla nepřesně zaznamenána v důsledku jazykové bariéry. Soud zdůrazňuje, že to byl žalobce sám, kdo požádal, aby řízení bylo vedeno v českém jazyce. Navíc v průběhu správního řízení nikdy neuvedl, že by měl problémy s českým jazykem a (což je pro soud rozhodující), podepsal protokol o pohovoru (obsahující i výše citované informace o zdravotním stavu), čímž potvrdil jeho správnost. Dodatečné zpochybňování správnosti protokolu proto pokládá soud za nevěrohodné a ryze účelové.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. července 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová